

6238
1.60

HARVARD COLLEGE LIBRARY

Bought with the income of
THE KELLER FUND

Bequeathed in Memory of
JASPER NEWTON KELLER
BETTY SCOTT HENSHAW KELLER
MARIAN MANDELL KELLER
RALPH HENSHAW KELLER
CARL TILDEN KELLER

OCTAVA

OCTAVA

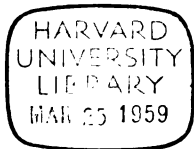

ОСТАВА

Run 5256.1.60

✓

NOAPTE

Lacul n'are nici un val,
Nici un fluture pe plante,
Trestile elegante
N'aud cântec de caval.

Vin amanții la amante,
Luna-n cerul verde-pal,

Sămăna cu un opal,
Cercuit de diamante.

Și parfumul de petunii
Se preface-n cloroform,
Nóptea pare un enorm

TESTAMENT

Mor. — Tic-tacul din artere, nu-l mai simt. Aștept momentul
Celei de pe urmă liniști, celui de pe urmă vis.
Rece sunt pe jumătate, căci o vână 'mă-am deschis
Și, cu sânge-aprope apă, scriu pe-un petic testamentul.

Las:

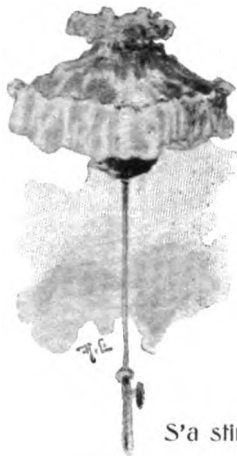
Prietenilor, — grija să-mi deschidă paradis,
Injurându-mă în proză ; Jidovilor, — falimentul
Și mezațul muncii mele ; sufletului, — firmamentul ;
Iar păienjenilor, — restul : folie pe cari-am scris.

Celui ce 'și-o face milă de-ale mele osăminte
Și-ntr'un car cu boi, pe paie, fără sgomot, fără flori,
Fără preot, mă va duce pân' la gropă, mâine-n zori, —

Ce mai am să-î las ? . . Nimica. — Poate doar o rugăminte :

LA FOC

E iarnă. E seară. În fața căminului plin de Jăratnic,
Mă-ntinde uritul pe-o blană, iar cū mi-ntind mâna spre foc
Și-obrajii de ei îmi apropii și-n loc să mă simt că sufoc,
Din contra: rēcóre adie în sufletul meu singuratic.

Ei, focul, îmi știe tot focul. Adesea 'mă-a fost prooroc.
Prieten, mă-a fost totdeauna. Cu glasul-i, ia mulți enigmatic,
Amenință, mângâie, spune, și plânge, și strigă sēibatic,
Și móre, șoptindu-mă poema pustitului meu de noroc.

S'a stins... A murit!..

În odaia-mă, — precum o totală eclipsă
Întunecă sórele, — ăst-fel mă-ntunec'-a focului lipsă.
Și-n vreme ce ochi-mă ațurea se-ndrēptă, privind întâi fix

Un corp de Tanagră și-n urmă al ei pēdestal de onix,

ISOLA BELLA

De lacul Magglore, din Pallanza, plécă
Spre Isola Bella, o barcă cu doi.

Amèndoî sunt tineri, trîști sunt amèndoî
Și de o potrivă plânsul îi înnecă.

Luntrea, se lpeșce de-un țerm cu zăvoi.
Tinerii, pe-o punte se grăbesc să trecă
Și dispar în ramuri...

Nóptea să-și petrecă?...
Său să nu mai vie nîcî când înapoi?..

Și să 'și-o petrecă, și să nu mai vie;
Căci, șclînd că alt-fel n'are-a lui să fie,—
In insula morței, între tuberoze,

De pat de camelii și perne de roze,—
Ea, lui, 'i-a dîs „la-nec“, — el, ei, 'i-a dîs „mor“,
Și-aũ murit, în nóptea primului amor.

DILECTA

De când zăceam în umbra, în care triștii zac ;
De când nu „o femeie“ căutam eu, ci „Femeia“ ;
De când înbătrânisem copil, — în vremea-aceea
Te-am întâlnit, pe tine, „Dilecta“ lui Balzac.

Și viața mi-ai deschis-o, căci îi găsești checa ;
Și, netăcându-ți glasul, de-atunci nici eu nu tac . . .
Când nu te vreaș amantă, în soră te prefac ;
Când nu-mi deștepți amorul, mi-nnaripezi Ideea.

Am scris „triumf“ pe fila, pe care-a fost scris „banii“.
Am învățat că orba, puternica, perfecta
Iubire, nu răsare la două-șeci de ani . . .

NUNTA

Intre Bârbeșul, Bratocea, Vîrful roșu și Osica, —
Patru piscuri, santințele la hotarul Muntenesc, —

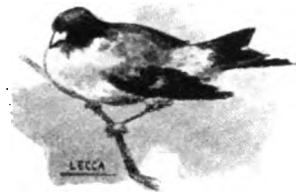

Pe un plai ca o grădină, păsărelele vestesc
Nuntă mare : se cunună Clopoșelul cu Aglicca.

Au venit nuntași ca spiza și tot nu se mai sfârșesc.
Nunî : sulfina și trifoiul ; rude : cimbrul, rupturica
Și stelutele ; prietenî : ruienul, luminărica,
Călțunașii cu opt nēmuri, mușetelul bătrânesc,

Macul focmai din ogore, drocul vecinic parfumat
Și făcând clooarei curte, mărgărita fată mare,
Sunătorea mare „doftor“, un scaete nechemat,

II.

S'aũ strins tóte, — și sunt multe, multe-multe și mărunte.
Numai nuferi ca șerpil și plăpândil stinllaci
Aũ trinis prin vrăbil vorbă că nu pot veni și ei:
Drea e drum de-atâtea poștil de la baltă pân'-la munte!..

Maĩ lipsește și rochița. Luntre s'a făcut și punte,
Să se prindă și ea-n horă, între două frați dedețel.
Aũ gonit-o, întrebând-o: „cerșetóreo, tu ce vrei?
„Du-te-n drum, de cere mlă! Du-te, leneșo de frunte!“

S'a-ncins jocul. S'a-ncins cheful. Plaiul n'ó să-ĩ mai încapă.
Cintzoi și sticleșil cântă, de se prăpădesc.
Ostențil, la Telélen fuga daũ să cერă apă...

Dar și lor le e destinul ca destinul omenesec:
Vin cosașil, intră-n nuntă și pe tóte le cosesc.

CANTICUL

Zid învâlt hotărâncește Parcul Morței, iar capela
Are chipul și statura unui nu șclî ce castel.

Planul ultim pîere-n zare, estompat, ca un pastel ;
Planu-ntîi, cu clar-obscururi, coloréză acûarela.

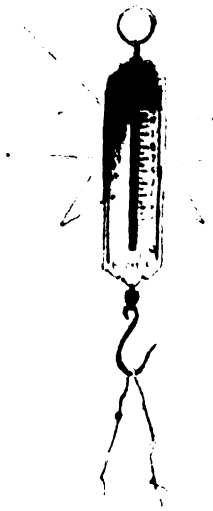
Plopii, puși de santinelă, se-ncovîie-ncetinel ;
Nișce sălcii despletite plîng, — și tot în locu-acela
Două stătui spun povestea legendarei Fantacela,
Orî reclîă epltafuri, orî se uită către cel

Care còlo, pe-o alee, căutînd să se strecore
Printre flori, cădelnîjéză cu-o greoîe stropitòre, —
Pe cînd sòrele presară brillante pe pîetriș.

CENUȘA

Mergeam pe șapte-spre-zece ani,
Când am pornit-o întâi în lume, —
Și vream și pâine, și vream și nume,
Și-aveam speranță, — dar n'aveam bani.

Am dat de-o scenă: decor, costume,
Actorii, — toți însă la duh s'ermani.
Le-am fost prieten, 'mi-aș fost dușmani...
Și zor-nevoe să mă sugrume.

Opt ani în urmă, plății creanța
De suferințe; trecui înnot
Vulturca vieții, — iar așii, am tot.

Am tot. Și totuși de ce balanța
Spre fericire s'o-nclin nu pot?...
— De ce?... Fîind-că s'a sfîrșit speranța.

CALUGAR

M'am născut prin forceps, slab, cu mórtea-n mine,
Fizic, — în preqlúa morþei lui Isus.
Nici o sêptemână nu trecuse bine,
Și-ntr'un car funebru numă-mea s'a dus.

Casele, cu morga ne craũ vecine
Și cu cimirlul. Séra, în apus,
Printre cruci și lespezî, mă plimbam, — cu cine?
Cu singurătatea unui dor nespus.

Iar acum, într'astă mônăstire-n care
De orî-ce nădejde mă desmoștenesc,
In céslove mórte, pentru morþi clesc,

RINUL

Între două amfiteatre cu terase verzi de vișă,
Ostenit de-atâta cale până-n Țerle-de-Jos,

Înălțate de-a fi prada mării, care-o să-l înghiță,
S'a lungit, să mai răsuflă, Rinul, — șerpele colos.

Noptea-și taie părul; svêrte, când și când, câte-o șuviță
Deste el, — și el adorme... și vîsleză basm frumos,
Cu eroi din Niebelungen, cu amoruri de țelșă,
Cu preludii orchestrate în crepuscul măiestros,

Cu a harpei împlorare către Venus vecinic rece
Și cu-un șgomot ca de tunet, care-l scolă:

„ — Ce nerod

„A-ndrăsnit să-mi strice somnul?... Cine-a-nfîns greoi năvod
„De de-asupra mea?...“ Întrébă și, la drum vrînd iar să plece,

Vede prin năvodu-acela cum ațuneacă și trece

BORDIGHERA

Pe țărm, în fața mării de valuri ondulată,

Cerșind naturei viață, două flori se-nfălesc.

Ea, umbră omenescă; el, spectru omenesc, -

Purtând aceeași boală în ei inoculată.

Cu buzele, cu graiul, cu slova, nici o dată

Nu 'și-au vorbit, — ci-n trecăt, cu ochii, își vorbesc.

Și sunt ca vechi prietenii, și tainic se iubesc:

Iubire funerară, — și tristă, și ciudată.

De mörte, le e gröză; de viață, le e sete.

Îi fulgeră și-î arde acelaș cobe-gând.

Ei, îi trimete roze; garófe ca-î trimete...

IMPRESIE

Nópte. Trepte-am coborît
Și am intrat în catedrală.
La lumina sepulcrală
A trei lămpî, nu vîd de cât

Stâlpi de marmoră-n spirală,
Christ pe-o cruce omorît,
O Madonă ideală,
Bolți gigantice, — și-atât.

M'am oprit. Auz o sfântă
Melodie . . . Orga. Cântă.

De când o ascult smerit. —

MESSALINA

Cu safran și-aprinde ochii, sub perucă aur-mat
Iși ascunde părul negru și, pe dată ce-a-înnoptat,
Plécă să-și proslătueze sinul, pântecetele, gura,

La Suburra.

Când apare-n lupanarul mizerabil luminat,
la o cupă, bea... și-o sparge, încruntând căutătura.
In obrazul unui ténér își împrimă-apoi dantura,
După ce-î silabisise un cuvânt nerușinat.

Lacomă, fuga dați într'una din cetulele vecine ;
De covóre murdărite, trup la trup, se lăvălesc ;
Ei, mușcând-o, nu mai simte că arterele-î plesnesc ;

Ea-n acces de isterie, e aprópe să leșine...

AMORURI

O barză-stafetă cutreceră țara,
Cu vestea că munții cojocul și-au scos.
Câmpia verđi ȳole așterne pe Jos.
Pădurile cântă: „s'a-ntors primăvara!“

Miróse câmpia, miróse frumos,—
A viață miróse.

De-un braț de la scara
Privvorului casei, stă-nfinsă fecloara
Și ochii ei virgini se-nchid lenevos.

Câți ani? . . . Să tot albă vre-o trei peste ȳece.
Tresare din lene, și buzele-ı ard,
Și-un spasm, ca un fulger, prin simțuri ıı trece.

Când vede cum sare din drum, peste gard,
Un svelf băcețandru, venind către ea . . .

È roșie-fragă . . . Nu știe ce vrea.

La móră. Ði de pâclă. Din sălcii își la sborul
Un stol, lăsându-l singur pe-un brotăcel limbut.

In păduriș de trestii, într'un hamac țesut
Din fire de pălanjen, se lăgână Āmorul.

Sub laz, stropesce róta. Trecând, s'a abățut
O Evă, să se scalde, — și-ncet, cu blișorul,
In apa încropită și-afundă-ntâi piciorul ; —
Apoi, tot corpu-n spume și-l face nevădut.

Ā fost în sat flăcăul morarului, — un brad.
Ācum, cântând se-ntorce, și nu-șc'ce-n gând îi vine
Că, dintr'o săritură, ajunge lângă vad

Și, ca-n povești, dispare . . .

Se-aud niște suspine,
Invinse, sugrumate de-un sărutat aprins . . .

Iar din hamac, Āmorul, să-î vadă, a descins.

III

È aur pe frunze și purpură-n zare.
În vlea culésă, sub mărul cules,
Pe-un creștet de cóstă, spre sóre-résare,
Două inși, — o pereche — popas și-aũ ales.

Ea, tómnă, — ca tómnă când mult nu mai are, —
Vlséză deștéplă, cu suflet trimes.
El, leneș, se-nfnde, și cască, și pare
Că-n cuget exclamă: „ce fără-nțeles

È viața!“

Dar tocmai atunci vine trlul
Silabic al unui glas ténér, ce-î cheamă
Rugându-se: „mamă!.. mî-e fóme... haiđi, mamă!..“

Și-ncet, sub secretul aceluiași gând,
Perechea spre casă porneșce, — ducând
Recolta lubrii trecute: copilul.

IV

„— Vrei să-ți mai citesc 'nainte, inimăora mea iubită?

„Său 'ți-e somn?.. Haidî de te culcă.— Cât e césul? E târziu?

„— Opt trecute.— Vai de mine! D'aia sunt cû obosită ...

„Vii și tu?.. E rece patul ... 'Nii-e frig singură... — Vli-vli.“

El, întârzie, s'arunce lemne-n soba-nbătrîntă.

Ea, sub ochii unei sfinte dintr'un cadru auriu,

Plce-n mînte „Tatăl nostru nu mă duce în Isplă“,

Și se culcă,— pe cînd țarna vine-n gîonă din pustiu.

Dorm acum, — cu ochelarii la-ndemînă, puși pe cartea

De amor, în care seara își citesc de obicei;

Dorm ca două copii în légan.

Candela se uifă-n partea
Măiclii Domnului și-o-ntrébă: „Cînd o fi să vie moartea,—

NEBUNUL

Dovestea mea e-n versuri. O cânt întotdeauna
Când patima mă-njunghie și sângele îmi bea :
Sunt flul Nemurții și m'am iubit cu-o stea ;
In noptea nunții însă, ne-a despărțit furtuna.

De-atunci, — sunt miî de vécuri de-atunci, — iubirea mea
In fle-care séră îmi tórnă-n corp nebuna,
Nestăpânita poftă să strîng în brațe luna
Ca pe-o prostituată și să-mî bat loc de ea.

O dată, astă vară, m'am aruncat călare
Pe-un nor, ca să mă ducă la ea ; dar nu știu care
Din vînturi a spart norul și-n gol m'a prăvălit.

Acum, sunt între ómenî, aici : un spațiu mare,
Din cu nebunî. Eri, unul din ei mă-a dis „smintit”.

LĂGĂNUL

Cu dantele, panglică, și fir, și mătase,
Și flori din grădina Sfântului April,
I-mpletise cuibul și i-i aninase
Între crângi de aur. — Primul ei copil!..

Câți ani și cu_cătă sete-i așteptase!..
Dragostea-î fusese dusă-n_lung exil.
Revenea-ncordându-î forțele rămase
Și-o făcea să plângă... Primul ei copil!..

Noaptea, toată noaptea, pusă la_tortură,
A gemut, cum geme o furtună-n port.
Și când, către dîună, — O! cu ce figură! —

A cerut copilul, în nebun transport
De iubire... Cuibul erea ca o gură
De moment deschisă...

Îi născuse mort.

II.

Înciună!.. Îi născuse viū,
Și viū lumini-l dase,
Și-î dispăruse, nu-n sceriū,
Ci-n lume: l-l turase!..

Ă plâns... De ce-a mai plâns?.. Târziū!..

Pe florile rămase
În cuibul lui gol, trist, pustiu, ---
În cuibul de mătase, —

Acuma dorm alți mîlței,
Strălni, ursiți uifărei...
Și, sărutându-î ea pe ei, —

În focul sărutărei, ---
Le ține blând: „Copiii mei!..“

IN PĂDURE

Numai fagi și numai paltini, — urlași trăiți un veac ;
Numai ederă, — ursită să lubescă, saă să móră ;
Numai frunțe de aramă, — așternând pe jos comóră ;
Numai dor de silăstrele, — fără capăt, fără leac.

Nici pîrîu limbut, nici frémăt. Dasărilor cart sbóră,
Li se-aude fâlfăltul. Aci cântă, aci tac . . .
Și când tac, s'aud țințarîi, ori cum umblă ua gândaç,
Ori o creangă cum se frînge, ori cum strigă câte-o cîoră.

Aū trecut, mai adineaori, doui drumeți, încòlo-n vale.
Veverițele fricóse se-ascunsese-n pomî. Acum,
Se dau jos pe scări de rămuri, făcènd salturi în spirale.

ELLA

Sunt femei și mă arde dorul de-a fi și bărbat, —
Să mă-mpart în două : corpul de amantă sensuală,
Să mi-l las s'adormă leneș pe dantelele din pat ;
Iar cu sufletul, — sub forma, sub figura ideală

În cutărui om, pe care de copilă l'am visat, —
Binișor, de mine-însămi să n'apropi, să-î ție „scolă“
Tremurului meu din simțuri, s'aud templele cum bat
Și să mă iubească nebună, sărutându-mi carnea gâtă.

Și, când ar veni secunda, clipa, fulgerul acela
De plăcere, care par'că te trăsnește, — într'atât
De puternic să-mi întânțui brațele pe după gât,

În cât viața să-nu înghețe.

Iar a două ție-n capela

LUNA

Daranteză pe hârtie...
Corn, în spațiu vagabond...
O sprincenă de păr blond...
O felle.

Glob de lampă spart, — pe fond
De mătase străveștie...
Chlp, zîmbind în ironie...
Mapamond.

Vast incendiu-n depărtare...
Lampion legat în plop...
Și-n sfârșit (bizară stare!)

Astarbec-nselătore,

IRONIE

Septembre. Cerul se sângerază
În fund, în partea din spre amurg.
Fântâna curge, foi moarte curg, --
Cum curg și versuri din mîntea-nî tréză.

Aștept pe-o bancă din Luxemburg.
Alérgă, și pă copii-sfêrlézá.
Grădina, cine-o supraveghézá? . .
Un bust al unui băet dramaturg.

Prima-ntâlnire ! . . Nu vine. Suptă
De grîlî nî-e fața.

Ba da ! E ea !

O véd. Cumpilă, mortală luptă

Se-ncinge-n tótă filnța mea ; --

ORBII

„— Mai vi și mâine sêră, frumôsă Mărgărită? ..
„— Mai vi și mâine sêră, Bujorul meș frumos.
„— Căci n'v'ai lovit de môrte... — Și tu din minși n'v'ai scos...
„— Și știi că mî-ești logodnic... — Și știi cât mî-ești iubită“.

Se-ngână-n negrul nopții un duo amoroș :
Vre-o Julietă, care în taină se mărită ;
Orî vre-un viclean Romeo, târând-o în isplă ;
Orî vre-o Thaïs, minșindu-și amantul mincinos.

De-un deal, se-aprînde lampa electrică a lunii
Și-î luminează-n fașă.

Oo! .. Cine sunt nebunii
Ăcela? .. Sunt două fîneri? .. Nu! Două bătrâni hidoși,

Stau și stau și zăvălesc. Sunt orbi cu ochii scoși.

Prin castele spaniole colindași o săptămână.
Le surpă Realitatea, te-ntorseși în cuibul tău...
Și-acum stai la sfat cu tine, și césornicul te-ngână.
Bate el? Și tēmpla-ți bate. Geme vēntul? Gemī mai rău.

Ștruițe pe gēmuri rīuri reci de plóte, — tot cum până
Ădineaorī ștrulră lacrāmīte tale. Greū,
Greū decepția să biruī! Prea ți-e Inima păgānă!
Prea aprópe e Destinul! Prea departe Dumneđeū!

Cu ce-ai mai rēmas? Cu somnul. — Amintirīle îți scapă
Spre cutare melodie... O auți încetșor,
Intr'un parc în părăsire, cu Isvóre fără apă,

Cu colóne fără stătui și cu pasări fără sbor, —
Unde tinerē și tinerī danț macabru aū să-nceapă,
Pe covor de frunđe mórte, mórte ca și-al tēu amor.

NO E M B R E

În trăsura cu ferestre, care uruc fărâță
De trei cai bătrâni, mai leneși de cât leneșul meu gând, —
Sunt flori în corp și-n suflet, și mi-e dor, și mă-ntărâtă,
Și ca mórtea mă-ntristeză, și, nervos, mă simt plângând.

O! ce vreme încrunțată, frigurósă și urfă!..
Frică mi-e să văd copaci ca schelete stând la rând.
Îmi aduc aminte fața cerului posomorită,
Cerșetorii la răspântii, frigul, sómea... și-n curând

Póte că...

Ă! Ulte gémul!.. Două picuri curg la vale,
Șerpuiind alături, limpezi, pe obrazu-î aburlt.
Par-c'ar dize: plâng, căci tómna a plecat în lungă cale,

Ventu-ncene să mă bată și să fluere a late.

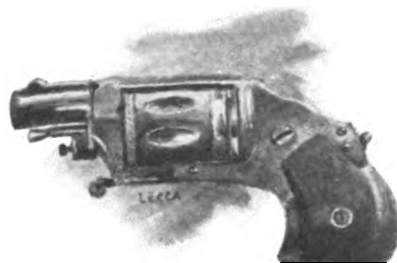
Înima, ți-e ca o frunză ; tinerețea, ca o flóre ;
Sângele ce te-ncălzește, e ca apa dintr'un lac ; -
Însă flóre ofilită, frunză ruptă din copac,
Apă turbure, murdară, apă vecinic slătătoare.

Pentru ce ? .. Fîind-că-n tine toate simțurile tac ;
Ți-ai udat tulpina vieții cu minciună otrăvitoare ;
Te-a fărâș destrăbălarea în adîncul ei vultore ;
Ți-ai înfipt în carne vîrfurile, cu alhoi, al unui ac.

Nu mai poți să fii nici mamă, nici soție, nici amantă ;
Căci e scris să n'ai pe nimeni ; căci ai dragostei florii
Nu-ți cunoștii ; căci sterp ți-e sînul. — Nu dă rîde orî-ce plantă.

Ia-ți nădejdea de iertare, ți-am mai spus de mîi de ori.
Cu nimic nu te răscumperi. Eșci pe-a nesimțirei pantă.
Vrei să știi ce-ți mai rămîne de făcut ? .. Nimic.

Să mori ! ..

IN RĂZBOI

Act final de melodramă.

Despre fluă, pe la freți.
Norii sboră, ușureți...
Vântu-î rupe și-î dăstramă.

Câinii, stréjă pe-un bordei,
Utlă în aceeași gamă
Către luna de aramă,
Care-și bate joc de ei.

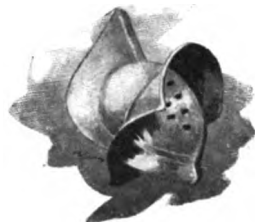
Drept fundal în sat, seninul ;
Drept cullse, pomi uscați ;
Drept actori, niște soldați,

Carl-și vęd în vis căminul ...
Iar drept public, cei trei frați :
Somnul, mórtea și destnul.

CALIGULA

Cu corp pѐros de capră, — corp care-a sfirѐ mirōse,
Cu tōte că și-l scaldă în lapte parfumat, --
Cu ochi de eplleptle, cu tѐmple supte, trase,
Gont de insomnie, se plimbă prln palat.

Și, pentru că zadarne pe Phoebe o curtase,
La stătua lui Joe se duce încrunțat.

„— Ți-am dat ce-ai vrut: trofee, bani, pѐtre prețiose . . .

„Și-n schimb, ce-ți cer? o ciumă; și nu vrei, deșu ingrat! . . .“

Ămenințând, își pune-o barbă și-o perucă
De aur, și, cu Mnester, — ascunși sub două glogji, —
Pornesc la Pyralida, amanta lui . . . de unde

Când, tocmai despre dluă, îi vine gând de ducă. —

Cum peste noi trec anii și nu se bagă seamă, —
Așa și peste praguri, în mers neșclutor,

Trec maicile. La veghe urenta le chema;
Le chemă la mătănlă, la vai de viața lor.

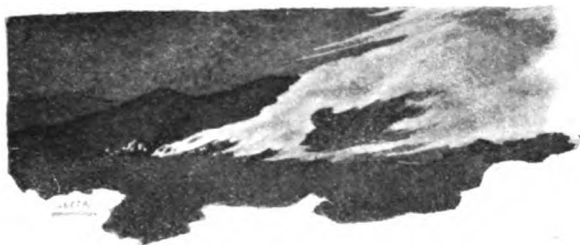
De-aseră, cucuveaia n'a contentit să gemă.
In negura din aer, plutește ca un nor
De vagă presimțire, de ne-nțelėsă temă
Și, drept în dreptul turlei, o stea cădu din sbor.

Chiliiile-ntristate iar singure, iar góte
Rămân. Rămân să vadă ce nici n'aú mai vėdut:
Văpăi ca limbă de șerpe, și roșii rotogóte

De fum, și miedul nopței în fluă prefăcut,
Și spaimea preumblându-și printre scântei fantoma,
Și țipete că arde!..

Ardea! Ardea Sodoma!..

II

A ars de tot.

Țéranlí, când povestesc, fac cruce.
Nu mái érea foc ; munte de jărăgáí érea.
Dogórea, toți copacií jurase să-í usuce...
Un ploș se despuíase și-o salcie murea.

Colò, níșce șindrile ardeaú sburând ; colaú,
Cădea catapeteasma, amenințând s'apuce
Sub ea un pom ; mái dincócí, un stálp se prăbușea ;
Prin dușumcaúa arsă vedeaí că-n becí se duce ;

Și-n vreme ce uleiul pe zid făcea brobóne,
Iar maicile, uitându-și de sfinți și de icóne,
Scoteaú de pe sub strășíná urcióarele cu bani, —

III

„Aqî, Mîrcurî, — în o mie și nouă-sute unu,
„A decea și cu sora din luna lui Cuptor, —
„Un an de când a ars-o sâlbaticul, nebunul’
„Sinistrul foc, — trecut-am pe-alcea călător.

„Chillie, cenușă ; clopotnița-n ajunul
„Decapitărei ; pomii, cu semne de topor ;
„A disperare țipă, când țipă-n sbor lăstunul...
„Un câmp de bătălie n’ar fi mai plângător“.

De-o scândură, — ținută de flacăra flămândă,
Dorm aste rânduri, scrise de un nescăllt.
Un tiner le citește, rîmându-le silit,

Ironie : înoî. scote. — c’un zîmbet de isbîndă. —

R Ū G E N

Spre séră.

Insula e-n umbră. Supărăciōsa, surda mare
Nu ōice-o vorbă ; stă cu mințe. De țermurī, rīpele de var,
Când le privești, trecând în luntre, laū forme-atâta de bizare
Că par'că-s maici, în rase albe, îngenuchiate pe-un Calvar. . .

Sus, sórele vopseșce norīi cu pensule Imaginare.
Jos, apa schimbă fețe-fețe : întâi, găibuīe-chililbar ;
Pe urmă : mac, răsura, nalbă... De urmă, la asemănare
Cu-un lapte-n care-ai pus cenușă... Culorile apōi dīspar

Și-apare farul futurora : luceafărul.

Pe o terasă,

Viorile unei orchestre amint că Wagner nu e mort.

Titani tunauți în bronz, — pescariī — mēsōră drumul către ca

CERȘETORUL

Rulna stă pe-o culme, stîngheră, gînditoare,
În mijlocul tăcerei, — tăcere de altar.
Bolnav de bóla vîrstei, un paltin secular
Velința lui de frunze î-așterne la picioare.

O pînză dêsă, négră, se-ntinde stăvilar
În aerul, prin care furtuna o să sbóre ;
Cer încărcat de neguri, făcut să te-nflóre,
Ca-ntr'un sfêrșit de lume, ca-n lad fără hotar.

Pustietate. Pîiere de tot-de tot lumina.
Un cerșetor, pe-o pîatră oprindu-se să stea,
Se uîță sus... și vede trecutul sêu : rulna.

Privesce... și de-o dată tresare : uite-o stea! :

SUFERINȚĂ

Vai de ei! . . . S'a-ntors acasă găzduind o suferință,
Prins de friguri, ca zănatle. La lumina, ce ușor
Focul dă afar' din sobă, vede cum se-ntinde-un nor
De dureri lumești, pe cari le-a-ndurat pentr'o ființă.

Și, — pe când, pe la ferestre, vântul cere ajutor,
Răsboindu-se cu plôla, — cercă-ntâi o biruință
In potriva sorței; apoi, simte că-i cu neputință . . .
Tace . . . și-n sfârșit adorme . . . Somn sperjur, chinuitor.

Când, în zori de ziuă, frigul din odaie îl deșteptă,
Și când ochii lui, isvóre seci de-atâtea săptămâni,
Fără voc, la-ntâmplare, în neștire, l se-ndrăpță

Spre oglinda din perete, — ea i-arată două bătrâni :
Unul la ferestre, larva. — cîmble de vieți și vise : —

ELZENÖR

Dunți în arc, o poartă mare,
Poduri strimte, un tunel,
Șanțuri, apă, stăvillare
Și colosul: vechiul castel,

Painic, crunt la-nfățșare...
S'ar lupta trei țeri cu el.
Turnurile, ca sîdare,
Nafă vîrfuri de oțel.

Și nu-i nimeni. Cîmîlir!..
Nu mai e Laert, să vadă
Pe Ofella-n delir, --

Și nici Hîmlet, — nici o spadă...
Nu mai e pe osolanadă

AMANTĂ

Octobre — spre sfârșitul lunii.
Salcâmi, haîne nu mai aũ.
Cu berzele, ce-n sbor plecaũ,
E mult de când s'aũ dus lăstunii.

La foc, pe prîspa casei, staũ;
Mă ult cum se topesc cărbunii, --
Pe când prln aer, ca nebunii,
Părăsitorii gónă daũ.

Fac și te-ascult înmărmurit.
Cânți. Cânti plângând. Grădina-ți pare
Un catafalc, — acoperit

Cu crizanteme, — de pe care
Natura-ți cere-o sărutare...

COȘCIUGUL

O bifă casă, veche, săracă, prăpădită.
În ușiță, așteaptă un dric și mai sărac.
Mirose-a luminare de ceară-n sevă toplită.
Drumeții ved pe masă un mort și cruce-și fac.

Un gângăvit de preot se-aude. Despletită,
Desflurată, umbră, — apare, într'un lac
De lacrimi, o femeie, — soțte părăsită, —
Cu ochii nicăceea, cu fața geam opac.

Apare și coșciugul . . . și în extaz te lasă :
I Pa-mbrăcat în rochia ei albă de mireasă.
Sublimă boğăfte a 'estei săracii! . .

VENEZZIA

Venezzia, stăpâna mării, regină astă-zi detronată,
Își plânge, tristă, pe canale, mălrea stinsă din trecut.
Din cliua-n care, clar pe frunte, l-a fost coróna sfărâmată,
De disperare și rușine pentru vece a făcut.

Ea, ce-npărași la piclóre odinórá l-a avut,
Ađi, sémână cu-o diată mamă în dolu mare-nvestmântată;
Orí par'e'ar fi o curtizaná, ce-n lume nu se mai arată,
De când l-a spus dușmana vėrstă că frumusețea și-a pierdut.

Rar cine vine s'o mai vadă. De lespeđi, pintenii de aur
Nu mai rėsună; iarba crește cum vrea; San-Marc e adăpost
De porumbiței; cu fle-care palat, se pierde un tezaur ...

Și tot ce veđi se rulinéză, ca o avere fără rost.
Iar când s'o prăbuși sub valurii cetatea lui

SCRISORI

El, — ei.

Dragă-dragă!.. Ați o lună, — lună cât un an de lungă, —
De când nu te-am strins în brațe, de când nu te-am sărutat,
Și mă-e dor, și dorul ăsta la torturi n'ă condamnat,
Și nu-ți dă, cu ace arse, inima să nu-mi străpungă.

Ăstă nópte, tótă nóptea ... tótă, tótă, — te-am visat.
Se făcea că te-ntorsesesi dintr'o cale lungă-lungă,
Și pe buze-aveai dungă roșii, și pe sîn o altă dungă:
Sărutări cicatrizate ... Ale cui?..

M'am deșteptat,
Însă nu pe pat de iarbă, ca atunci, când mă-ai dă „la-mă“;
Nici în cuibul tău de perne, — pernele cari te chiamă;
Ci-n odaia-mă tristă, goală, așteptându-te-n zadar.

Și d'atunci, într'una blăstem; blăstem viața asta tristă,
Muncă silnică, în care Dumnezeu, — dacă există, —
Pentr'o clipă de plăcere, la dobândi de cămătar.

II

Ēa, — luĒ.

De terasa-nfăşurată în zorele adormite,
În rĕcŃrea nopŃei calme, în parfum discret de flori, —
Singură, numai cu lampa, ĩŃi rĕspund şoptind, iubite ;
Singură, din depărtare, te sărut de mĒi de ori.

Disperata-Ńi tĒnguire dulce dragoste-mĒ trimite,
Şi mĒ farmecă-ntr'atĒta, şI-ntr'atĒt ĩmĒ dă flori, —
Că, de-ai fi acum aprŃpe, tu, comŃră de Isplte,
Te-aşI lăsa, cu-o sărutare ultimă, să mĒ omŃri.

Dar nu eşĒi. AşI, — nu o lună, nu un an, — o vecĒncie,
De cĒnd mĒ-eşĒi aşa departe şI departe-Ńi sunt şI cŃ . . .
ŞI cĒt timp o să mĒi trecă, cine şĒtie! . . . cine şĒtie! . . .

la garŃfa asta ; culc-o, cum mĒ culcĒ, pe sinul tĒcĒ.

AL FIEI AL LUMII DE LA

Din ce găsi în stea ! Cei ce crezător !
Dreptei, al libertății, al frăției și-al lumii !
Steag ce țâșne eroic pe răsturnă rășnării !
Doar măi de ană aproape de când ești Imperator.

Fie că ta, Creștinătatea, — idealul omenirii, —
într-o anchie și te-ncrepă ! Cum, modest invetător,
Cum o cruce pe Golgota te-a făcut biruitor ?
Cum stai și-ai pe prima filă din albumul nemuririi ?

La ce școală, în ce carte invetăși ? Ce inspirație
îți dictă sublima doamnă, ne-ntrecutule artist ?
Cum scrisese cel mai poetic vers, — alături de care,

II.

Dacă mórtea-’i suterană, care duce-ntr’altă viață ;
Dacă sufletul în haos e mentit, plutind, să stea ;
Dacă, — pasăre sau flutur’, sfânt sau gențu, nor sau stea, —
Cel plecat se reîntorce într’o bună dimineță ;

Dacă tu, la nópte, — nóptea Paștelui, — ai re-’nvla,
Christ, ce-ai face?..

Ca un spectru, ne-ai privi pe toți în față ;
Ai vedea că pe ogorul, semănat cu-a ta povață,
N’a crescut de cât neghină, vai! și te-ai cutremura.

Și-ai pleca să mai cutreeri încă odată omenirea ;
Fariseii ți-ar sta-n cale mai halnă, mai numeroși ;
Ai chema mult, pân’ să-ți vie două-spre-zece credincioși ;

T A B L A

	<u>Pag.</u>
Nópte	9
Testament	10
La foc	11
Isola Bella	12
Dilecta	13
Nunta	14
Cimilitrul	16
Cenușă	17
Călugăr	18
Rinul	19
Bordighera	20
Impresie	21
Messalina	22
Ămoruri	23
Nebunul	27
Légănul	25
În pădure	30
Ella	31
Luna	32
Ironie	33
Orbi	34
Nervi	35

